

Valstybės lygio ekstremaliosios situacijos operacijų vadovo, sveikatos
apsaugos ministro Aurelijaus Verygos kreipimasis į visuomenę

Mieli Lietuvos žmonės,

Turbūt pirmą kartą nuo šios COVID-19 sukeltos krizės pradžios nebeužtenka tik epidemiologinių ar medicininių žinių. Nebeužtenka tik politinės valios ir gebėjimo priimti greitus sprendimus.

Tai yra momentas, kada turime susitarti. Laiko neturime, todėl nėra galimybių panaudoti tradicinių demokratijoje įprastų instrumentų, tokių kaip referendumai ar pan. Klausimas atrodytų paprastas, tačiau jis iš tiesų nėra paprastas.

Šis virusas į Lietuvą atkeliavo taip, kaip ir į kitas Europos šalis. Jis parkeliavo kartu su į Lietuvą parvykusiais ir kitose šalyse užsikrėtusiais mūsų tautiečiais. Kol kas dauguma fiksuojamų atvejų vis dar yra susiję su parvykusiais iš kitų šalių. Todėl privaloma parvykusiųjų izoliacija 14 dienų būtų labai logiškas žingsnis, kuriam pritaria ir medikai. Tai leistų sulėtinti ligos plitimą ir padidintų tikimybę, kad, augant susirgusiųjų skaičiui, sveikatos sistema suspės jiems padėti.

Tačiau jau pirmoji tokio sprendimo įgyvendinimo diena parodė, kad tai yra didelė problema. Dalis parvykusiųjų nenori ar nesutinka būti izoliuojami. Savivaldybėms tekusi našta pasirūpinti izoliacija tampa joms sunkiai pakeliama.

Parvykusiųjų pyktis ir nepasitenkinimas tampa didžiule ir sunkiai pakeliama našta policijos pareigūnams. Esu nepaprastosios padėties priešininkas, nes manau, kad Lietuva ir jos piliečiai nenusipelnė visų nepaprastosios padėties baisumų, juo labiau, kad pagaliau išmokome švęsti ir džiaugtis savo laisve.

Nesuvaldyta situacija taps baisia sąžinės našta mūsų kartai, nes išplitus ligai taip, kaip ir kitos net labiau išsivysčiusios šalys, nebegalėsime padėti visiems, kam pagalba bus labai reikalinga. Europos šalys, kuriose liga išplito, svarsto nuo kokio amžiaus pacientai nebebus intubuojami, nes šansai juos išgelbėti yra ženkliai mažesni nei jaunesniųjų. Ir tas amžius tikrai ne 80 metų. Kalbama apie 60–65 metų amžiaus gyventojus. O dabar apsidairykime aplink ir pagalvokime, kiek tokių pažįstame ir kas jie. Pagalvokime, kokia yra bus praradimų kaina. Ir ar galėsime su tuo gyventi.

Nesu neklystantis, galbūt padariau kažkur klaidų. Dėl to labai atsiprašau. Visada stengiuosi įsiklausyti, tartis ir kalbėtis.

Dabar mes esame ties ypatingo apsisprendimo riba. Izoliuojami gyventojai jau dabar piktinasi, kad negali grįžti namo, kad šeimos yra priverstos būti tame pačiame pastate su

Valstybės lygio ekstremaliosios situacijos operacijų vadovo, sveikatos
apsaugos ministro Aurelijaus Verygos kreipimasis į visuomenę

chuliganiškai besielgiančiais tautiečiais ir t. t. Jau girdime pasisakymų, kad tai pamina pagrindines žmogaus teises ir laisves.

Visuomet, kai iškildavo tikrai mirtinas pavojus, sugebėdavome susitelkti ir išgyventi. Dabar yra būtent toks momentas. Pasitarkime, ką darysime. Ar aukosime savo laisves vardan tų, kurie gaus šansą išgyventi, ar rinksimės natūralią atranką, kurios egzistavimą mokslo ir medicinos pažanga buvo atitolinusi?

Tai ne vien medicina, todėl turime sutarti, kaip elgsimės.

Dabar kaip niekad reikalingas susitelkimas, ramybė ir tikėjimas, kad galime įveikti koronaviruso plitimą.

*Valstybės lygio ekstremaliosios situacijos operacijų vadovas,
sveikatos apsaugos ministras Aurelijus Veryga*

